

Budapestről és Isztambulból kaptak helyszíni beszámolókat. Az egyik ilyen közvetlen kapcsolat dr. Zwi Taubesen, Zürich főrabbiján keresztül létesült. A másik fő hírforrása Böhm Vilmos, ismert magyar szociáldemokrata politikus és újságíró volt, aki száműzetésben élt Stockholmban, és a brit követség lapolvasó termének alkalmazásában állt. A magyar újságok és folyóiratok, valamint hírszerzői közlemények alapján rendszeresen küldött jelentéseket a brit és a svéd hatóságoknak. Svédország közvetlen közletről is tapasztalta a tömeges emberpusztítást: 1943 októberében segített közel 8000 dán zsidó megmentésében¹¹⁶, akiknek menedéket adott.

Svédország 1944. június 11-ig, amikor a Kárpátalján, Északkelet-Magyarországon és Észak-Erdélyben befejeződtek a deportálások, nem reagált hivatalosan a magyarországi zsidóellenes tevékenységre. E napon a budapesti svéd követ, Carl I. Danielsson engedélyt kért a magyar kormánytól, hogy a Svéd Vöröskereszt csatlakozhassék a Magyar Vöröskereszthez az árva és elhagyott gyerekek étellemezésében és elszállásolásában, továbbá a légitámadások áldozatainak gondozásában. Arra is felkérte a kormányzatot, hogy segítse lehetővé tenni 300-400 zsidó kivándorlását. E zsidók svéd állampolgárságot kaptak V. Gusztáv királytól, vagy mert rokonaik voltak Svédországban, vagy mert régóta kereskedelmi kapcsolatban voltak Svédországgal.¹¹⁷

A június 26-i koronatanácsi ülés kedvezően döntött; Jungert-Arnóthy elfogadta, hogy Danielsson dr. Valdemar Langletet nevezze ki a Svéd Vöröskereszt képviselőjévé.¹¹⁸ Langlet doktor, a svéd követség tagja, a Budapesti Egyetem svéd nyelvi lektora késedelem nélkül megkezdte humanitárius tevékenységét, s szorosan együttműködött Lukács Saroltával, a Magyar Vöröskereszt elnökhelyettesével.¹¹⁹

Június 30. után, amikor a svéd király táviratban sürgette Horthyt a maradék zsidóság megmentésére, Svédország egyre jobban bekapcsolódott a segítő- és mentőmunkába. A király fellépése része volt a végleges megoldás programjának előbb a svájci, majd később a svéd sajtóban közreadott szörnyűségeire való világméretű reagálásnak. Részben az amerikai, valamint zsidó érdekeltségek Svédország befolyásolására irányuló erőfeszítéseinek¹²⁰ is eredménye volt. Herschel Johnson, az Egyesült Államok stockholmi nagykövete és Ivor C. Olsen, a Háborús Menekültügyi Hivatal képviselője voltak a legtevékenyebbek az amerikaiak közül. Május 23-án Cordell Hull külügyminisztertől azt az útmutatást kapták, hogy vegyék rá az illetékes svéd hatóságokat: ériék el a magyaroknál, „hogy tartózkodjanak a további barbárságoktól”¹²¹. A zsidók Ehrenpreis főrabbin, Masuron és Josephsonon keresztül fejtették ki nyomást. Alkalmadtán közvetlenül a külügyminiszterrel, Christian Güntherrel beszéltek, mások